Lieta Nr.A42517606
A00850-10/07

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2010.gada 31.martā

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Indra Meldere,

piedaloties pieteicējam *V.B.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Medicīniskās aprūpes un darbspējas kvalitātes kontroles inspekcijas, pēc nosaukuma maiņas Veselības inspekcijas pārstāvim *V.D.*, Veselības ministrijas pārstāvei *E.J.*,

atklātā tiesas sēdē izskatīja *V.B.* pieteikumu par Medicīniskās aprūpes un darbspējas kvalitātes kontroles inspekcijas 2006.gada 30.augusta lēmuma Nr.7-25-V-763/4782 atcelšanu un materiālā, morālā un personiskā kaitējuma Ls 2000 apmērā atlīdzināšanu.
.

Aprakstošā daļa

[1] 2006.gada 30.augustā Medicīniskās aprūpes un darbspējas kvalitātes kontroles inspekcija (turpmāk – MADEKKI) pieņēma lēmumu Nr.7-25-V-763/4782, ar kuru noraidīta *V.B.* prasība par mantisko zaudējumu un personiskā kaitējuma atlīdzināšanu, un izteikta rakstiska atvainošanās par MADEKKI rīcības rezultātā nodarīto morālo kaitējumu. Lēmums pamatots ar sekojošiem apsvērumiem:

[1.1] *V.B.*, neskatoties uz MADEKKI rakstisku lūgumu (2006.gada 14.augusta vēstule Nr.7-25-V-763), nav iesniedzis pierādījumus, kas apliecinātu nodarīto kaitējumu un apstiprinātu cēloņsakarību starp MADEKKI 2005.gada 10.maija prettiesisko lēmumu Nr.7-25-V-190 un radīto kaitējumu.

[1.2] Lietas materiālos nav pierādījumu tam, ka, pieņemot 2005.gada 10.maija MADEKKI lēmumu Nr.7-25-V-190, *V.B.* būtu nodarīts mantisks zaudējums vai personisks kaitējums.

[2] 2006.gada 3.oktobrī Administratīvajā rajona tiesā saņemts *V.B.* (turpmāk arī – pieteicējs) pieteikums un ir ierosināta administratīvā lieta par MADEKKI 2006.gada 30.augusta lēmuma Nr. 7-25-V-763/4782 atcelšanu daļā un par labvēlīga administratīvā akta – zaudējumu Ls 2000 apmērā atlīdzināšanu pieteicējam - izdošanu.

Pieteikums pamatots ar turpmāk minētajiem argumentiem.

[2.1] Atteikums izmaksāt atlīdzinājumu par personisku, materiālu un morālu kaitējumu Ls 2000 apmērā ir nepamatots, jo MADEKKI darbinieki un personīgi MADEKKI vadītāja ir pieļāvuši nolaidību un noziedzīgu rīcību, par ko atbildība paredzēta Krimināllikuma 300., 302., 318., 319. pantā.

[2.2] MADEKKI 2005.gada 10.maija lēmums Nr.7-25-V-190 ir apzināti ļaunprātīgs un nelikumīgs, ko apstiprina Administratīvās rajona tiesas 2006.gada 16.novembra lēmums lietā Nr.42323405, kā arī 2006.gada 1.augusta lēmums lietā Nr.42439006, kas uzliek MADEKKI par pienākumu izdot administratīvo aktu mēneša laikā.

[2.3] MADEKKI 2006.gada 30.augusta lēmuma 1.punktā minētais ir meli, un MADEKKI vadītāja nav spējīga novērtēt notikušo. Iesniegums saistībā ar auto vadīšanas tiesībām bija viens (2005.gada 13.janvārī), bet ne divi. Galvenais ir otrais iesniegums (2005.gada 7.februārī) un tajā nav ne vārda par auto vadīšanas tiesībām.

[2.4] MADEKKI 2006.gada 30.augusta lēmuma 2.punktā minētais ir meli. Nevar novērtēt un pārbaudīt to, kas nav bijis. Nav bijis nekāda ārstu konsīlija. Konsīlijs ir ārstu sanāksme ne mazāk kā trīs ārstu sastāvā, lai noteiktu diagnozi tālākai ārstēšanai, bet nevis lai izdotu izziņu auto vadīšanas tiesībām. Psihiatrs *B.* zināja, ka pieteicējs veiksmīgi izgāja tiesu psihiatrisko ekspertīzi 2004.gada 13.oktobrī, taču 2004.gada 30.decembrī no jauna nozīmēja pieteicējam komisiju. Jebkuram ārstu konsīlijam jābūt vismaz 3 ārstu sastāvā. 2004.gada 30.decembrī divi ārsti, neuzdodot pieteicējam nevienu jautājumu, nolēma atteikt izsniegt izziņu.

[2.5] Pieteicējs norāda, ka MADEKKI vadītājai bija pienākums atcelt MADEKKI 2005.gada 8.novembra lēmumu Nr.9-11-24/8577. 2005.gada maijā pieteicējs bija pieņemšanā pie MADEKKI vadītājas kopā ar savu pilnvaroto pārstāvi P.Šulcu un lūdza labot nelabvēlīgo atzinumu, lai pieteicējs nebūtu spiests to pārsūdzēt Veselības ministrijā vai tiesā.

[2.6] Pieteicējs uzskata, ka, ja MADEKKI būtu kvalificēti, kompetenti, kvalitatīvi un godprātīgi pildījuši savu darbu, tad nepieļautu pieteicējam veikt tiesu psiholoģisko un psihiatrisko ekspertīzi, jo tā ir ļoti bīstama, saistīta ar morālu spīdzināšanu un pazemošanu.

[2.7] Par nepatiesa atzinuma sniegšanu neviens Garīgās veselības valsts aģentūras (turpmāk – GVVA) darbinieks nav saņēmis disciplinārsodu. Līdz pat šim laikam pieteicējs no GVVA nav saņēmis izziņu par to, ka bija izmeklēšanā pie psihologa, kā arī ārstu konsultatīvās komisijas 2004.gada 7.oktobra slēdzienu par pieteicēja psihisko veselību.

[2.8] Viena pieteicēja darba stunda būvniecības ekspertīzē tiek novērtēta Ls 50 apmērā, ko noteikusi Latvijas būvinženieru savienība.

[2.9] MADEKKI rakstveida atvainošanās ir apstiprinājums faktam, ka MADEKKI eksperte ir pastrādājusi kriminālnoziegumu.

[3] Paskaidrojumā par pieteikumu MADEKKI prasījumu neatzīst, pamatojoties uz sekojošiem apsvērumiem:

[3.1] pārsūdzētais lēmums ir likumīgs un pamatots. Atbildētāja nav nodarījusi pieteicējam smagu morālo kaitējumu;

[3.2] saskaņā ar Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.panta ceturto daļu morālais kaitējums pieteicējam pamatoti un samērīgi ir atlīdzināts ar MADEKKI rakstveida atvainošanos;

[3.3] pieteicēja apgalvojumi, ka MADEKKI viņam ir nodarījusi arī materiālu un personisku kaitējumu, nav pamatoti.

[4] Veselības ministrija paskaidrojumā par pieteikumu (*sk. lietas 205.lapa*) pieteikumu neatzina un norādīja šādus argumentus:

[4.1] kā liecina 2008.gada 12.maija tiesas sēdes protokolā norādītā informācija, pieteicējs atzinis, ka ar 2004.gada 25.novembra izziņu Nr.1-18/391 pieteicējam viņa pieprasītā informācija tikusi sniegta;

[4.2] pieteicējs GVVA vērsās ar mērķi apsteigt tiesu civillietas ietvaros par personas atzīšanu par rīcībnespējīgu. Nav saprotams, kā pieteicējam varēja rasties zaudējumi no aģentūras it kā neizsniegtās izziņas, jo izziņa netika uzrādīta ne darba vietā, ne tiesā un nevarēja radīt šķēršļus pieteicējam turpināt darba attiecības. Pats par

sevi apstāklis, ka pieteicējs vēlējās panākt konkrētas, sev labvēlīgas izziņas izdošanu, bet saņēma tikai tādu, kas atbilst faktiskajiem, nevis vēlamajiem lietas apstākļiem, nevar būt par pamatu atlīdzinājuma pieprasīšanai;

[4.3] pieteicējs, lūdzot Veselības ministrijai atlīdzinājumu Ls 2000 apmērā, norādījis, ka kaitējums radies, izciešot tiesu, prokuratūras psihiatrisko teroru, morālo spīdzināšanu un pazemojumu, kuru sauc par subjektīvu tiesu psiholoģisko un psihiatrisko ekspertīzi. Uz ekspertīzi, kas pieteicējam radīja morālu pazemojumu, viņu nosūtīja tiesa civillietas ietvaros, nevis GVVA vai MADEKKI. Neatkarīgi no tā, vai aģentūra pieteicējam izsniedza izziņu, vai izsniedza to pieteicēju neapmierinošā saturā, pieteicējam vienalga būtu bijis jāiziet ekspertīze. Tādējādi morālas ciešanas pieteicējam radīja nevis iestāžu izdoti administratīvie akti, bet pati ekspertīze.

[5] Tiesas sēdē pieteicējs pieteikumā ietverto prasījumu uzturēja pamatojoties uz pieteikumā norādītajiem apsvērumiem. Papildus pieteicējs norādīja, ka iesniedzis pieteikumu, lai saņemtu atlīdzību 2000 latus par morālo, materiālo un personisko kaitējumu. Morālais kaitējums ir Ls 300, materiālais – Ls 1600, bet personiskais – Ls 100 apmērā.

MADEKKI pārstāvis pieteikumu neatzina, pamatojoties uz lēmumā un paskaidrojumos norādītajiem motīviem.

Veselības ministrijas pārstāve tiesas sēdē pieteikumu neatzina uz paskaidrojumā par pieteikumu norādīto argumentu pamata.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, izvērtējusi pieteikumā, pārsūdzētajā lēmumā un paskaidrojumos par pieteikumu norādītos argumentus, noklausījusies lietas dalībnieku paskaidrojumus tiesas sēdē, secina, ka pieteikums ir noraidāms.

[7] Lietā konstatēti sekojoši būtiski faktiskie apstākļi.

[7.1] 2004.gada 7.oktobrī *V.B.* vērsās ar iesniegumu BOVSIA „Psihiatrijas centrs" (vēlāk GVVA) izdot izziņu par slimības diagnozi ar norādi, vai šī diagnoze attiecas uz garīgu saslimšanu, plānprātību, vai nē. Pieteicējs arī lūdzis norādīt, ka 2004.gada 7.oktobrī *V.B.* izgājis ārstu konsultatīvo komisiju (*lietas 17.lapa*);

[7.2] BOVSIA „Psihiatrijas centrs" *V.B.* nosūtījis vairākas izziņas kā atbildi uz 2004.gada 7.oktobra iesniegumu: 2004.gada 13.oktobrī Nr.1-18/4769 (*lietas 18.lapa*), 2004.gada 25.novembrī Nr.1-18/391 (*lietas 21.lapa*), 2004.gada 29.novembrī Nr.1-18/1444 (*lietas 22.lapa*);

[7.3] 2005.gada 13.janvārī *V.B.* nosūtījis Veselības ministrijai iesniegumu, kurā pārsūdz GVAA lēmumu par aizliegumu vadīt transportlīdzekli psihiskā stāvokļa dēļ (*lietas 15.lapa*), bet 2005.gada 7.februārī *V.B.* nosūtījis Veselības ministrijai otru iesniegumu (krievu valodā), kurā norādījis, ka GVVA ne pēc būtības atbildējusi uz pieteicēja 2004.gada 7.oktobra iesniegumu izsniegt izziņu par viņa veselības stāvokli (*lietas 16.lapa*);

[7.4] Ar Veselības ministrijas 2005.gada 25.februāra vēstuli Nr.V-01-20 fiz-14/282 *V.B.* sūdzības (*sk. iepriekšējo punktu*) pārsūtītas MADEKKI, norādot sniegt *V.B.* atbildi savas kompetences ietvaros (*lietas 64.lapa*);

[7.5] 2005.gada 10.maijā MADEKKI ārste eksperte pieņēma lēmumu *(lietas 49. – 51.lpp.)* Nr.7-25-V-190 par atteikumu izsniegt izziņu *V.B.*, ar kuru atzīts par pamatotu GVVA ambulatorās daļas ārstu konsīlija atzinums par atteikumu izsniegt izziņu transportlīdzekļa vadīšanas tiesību saņemšanai;

[7.6] MADEKKI 2005.gada 10.maija atzinumā par *V.B.* medicīniskās aprūpes kvalitāti Nr.7-25-V-190 (*lietas 52.-59.lapa*) norādīts, ka GVVA ir atkārtoti izsniegusi izziņu par *V.B.* veselības stāvokli, to papildinājusi ar pacientam saprotamu informāciju, kā arī nosūtījusi pacientam ambulatorā slimnieka medicīnas kartes kopiju uz 20 lpp. pēc pacienta iesnieguma. Saskaņā ar Ārstniecības likuma 41.pantu pacients ir saņēmis informāciju par slimības diagnozi.

[7.7] 2005.gada 8.novembrī ar MADEKKI vadītājas lēmumu *(lietas 48.lpp.)* Nr.9-11-24/8577 atcelts 2005.gada 10.maija MADEKKI lēmums Nr.7-25-V-190.

[7.8] 2005.gada 16.novembrī ar Administratīvās rajona tiesas spriedumu *(lietas 42. – 47.lpp)* lietā Nr.A42323405 2005.gada 10.maija MADEKKI lēmums Nr.7-25-V-190 atzīts par prettiesisku spēku zaudējušu administratīvu aktu.

[7.9] 2005.gada 7.decembrī GVVA pieteicējam sniedza atbildi uz iesniegumu par atteikumu sniegt izziņu sakarā ar pieteicēja iesniegumu par viņa veselības stāvokli (*lietas 23.lapa*);

[7.10] 2005.gada 25.novembrī MADEKKI nosūtīja pieteicējam vēstuli *(lietas 40.lpp.)*, kurā informē, ka ir saņēmusi no Veselības ministrijas pārsūtītu pieteicēja iesniegumu, ar kuru pārsūdzēts GVVA lēmums. Pieteicējs informēts, ka GVVA ārstu psihiatru slēdzienu nav iespējams apstrīdēt MADEKKI atsevišķi no ģimenes ārsta vai ārstu komisijas izsniegtās izziņas vai atzinuma. Tādēļ MADEKKI nevar izvērtēt GVVA ārstu psihiatru slēdzienu.

[7.11] 2005.gada 7.decembrī GVVA ir nosūtījusi pieteicējam vēstuli *(lietas 23.lpp.)*, kurā informē, ka pamatojoties uz MADEKKI vēstuli, izvērtēta Ārstniecības pakalpojumu departamenta vadītājas *I.Ķ.* rīcība un tajā nav konstatētas disciplināra pārkāpuma pazīmes.

[7.12] 2006.gada 23.maijā Veselības ministrijā saņemts pieteicēja iesniegums *(lietas 9. – 11.lpp.)* par administratīvā akta izdošanu saistībā ar naudas piedzīšanu, kurā prasīts izmaksāt kompensāciju par morālo, finansiālo un personisko kaitējumu, kas nodarīts ar 2005.gada 10.maija MADEKKI lēmumu Nr.7-25-V-190.

[7.13] 2006.gada 13.jūlijā MADEKKI no Veselības ministrijas ar pavadvēstuli *(lietas 35. – 36.lpp.)* pārsūtīts *V.B.* 2005.gada 22.maija iesniegums ar lūgumu izmaksāt kompensāciju Ls 2000 apmērā par kaitējumu, kas nodarīts ar 2005.gada 10.maija MADEKKI lēmumu Nr.7-25-V-190.

[7.14] 2006.gada 19.jūlijā MADEKKI pieteicējam nosūtīja vēstuli, kurā informē, ka saņēmusi pieteicēja 2006.gada 13.jūlija iesniegumu. No iesnieguma nav saprotams, kas un kādā veidā, kādas pieteicēja tiesības un ar likumu aizsargātās intereses aizskāris. MADEKKI norāda, ka nevar kompensēt morālo kaitējumu, ko pieteicējam, iespējams, nodarījusi tiesa, prokuratūra un GVVA.

[7.15] 2006.gada 1.augustā Administratīvā rajona tiesa ar lēmumu lietā A42439006 uzlika par pienākumu MADEKKI viena mēneša laikā no lēmuma spēkā stāšanās dienas izskatīt pieteicēja 2006.gada 23.maija iesniegumu par morālo, finansiālo un veselības kaitējumu un pieņemt lēmumu.

[7.16] 2006.gada 14.augustā MADEKKI pieteicējam nosūtījusi vēstuli *(lietas 33.lpp.)*, kurā lūdz precizēt saikni starp MADEKKI rīcību un zaudējumus radījušām sekām, iesniegt pierādījumus, kā arī informē par iespēju iepazīties ar administratīvās lietas materiāliem.

[7.17] 2006.gada 30.augustā MADEKKI pieņēma lēmumu Nr.7-25-V-763/4782, ar kuru noraidīta *V.B.* prasība par mantisko zaudējumu un personiskā kaitējuma atlīdzināšanu, un izteikta rakstiska atvainošanās par MADEKKI rīcības rezultātā nodarīto morālo kaitējumu.

[8] No lietas apstākļiem, tiesā iesniegtā pieteikuma, kā arī pieteicēja sniegtajiem paskaidrojumiem tiesas sēdē, tiesa secina, ka pieteicējs atlīdzinājumu Ls 2000 vēlas saņemt sakarā ar divu iestāžu prettiesisku rīcību un administratīvu aktu, proti, par tiesas par prettiesisku atzīto MADEKKI lēmumu un par GVVA atteikumu izsniegt pieteicēja pieprasīto izziņu.

No MADEKKI 2005.gada 10.maija lēmuma Nr.7-25-V-190, kā arī Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 16.novembra sprieduma izriet, ka MADEKKI bija ierosinājis administratīvo lietu un pieņēmis lēmumu Nr.7-25-V-190 par atteikumu izsniegt medicīnisko uzziņu transportlīdzekļa vadīšanai, kuru atzina par pamatotu. Ar minēto Administratīvās rajona tiesas spriedumu MADEKKI 2005.gada 10.maija lēmums Nr.7-25-V-190 atzīts par spēku zaudējušu prettiesisku administratīvo aktu. Vienlaikus secināts, ka pieteicēja 2005.gada 7.februāra iesniegums Veselības ministrijai par GVVA rīcību, neizsniedzot pieteicējam izziņu par viņa veselības stāvokli, ir palicis neatbildēts. Tādējādi nav izlemts jautājums par to, vai GVVA rīcība pēc pieteicēja 2004.gada 7.oktobra iesnieguma izziņas saņemšanai ir bijusi tiesiska.

Administratīvā apgabaltiesa, atceļot Administratīvās rajona tiesas 2008.gada 13.jūnija spriedumu, norādījusi, ka tas, vai GVVA ir pieteicējam savlaicīgi izdevusi pareizu izziņu, pirmās instances tiesas spriedumā nav vērtēts un attiecīgi nav arī vērtēts, vai pieteicējam pienākas atlīdzinājums par GVVA rīcību (*Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 28.augusta lēmuma lietā A42517606 10.punkts*).

Tādējādi tiesa vispirms pārbaudīs, vai GVVA pieteicējam izdevusi pareizu izziņu un tikai pēc tam pārbaudīs, vai pieteicējam pienākas atlīdzinājums par GVVA rīcību saistībā ar minēto izziņu.

[9] Saskaņā ar Ārstniecības likuma 41.pantu (redakcijā, kāda bija spēkā no 2004.gada 30.jūnija) ārstam ir jāsaņem pacienta piekrišana ārstēšanai, tādēļ ārsta pienākums ir sniegt pacientam saprotamā veidā informāciju par slimības diagnozi, izmeklēšanas un ārstēšanas plānu, kā arī par citām ārstēšanas metodēm un prognozi. Ārsta pienākums ir izskaidrot un informēt pacientu par iespējamām slimības sekām un komplikācijām. Ārstam ir jāinformē pacients par izrakstīto zāļu līdzekļu vai ārstēšanas metožu iespējamo blakus iedarbību. Ārsts var nesniegt pacientam pilnīgu informāciju par slimības diagnozi un prognozi, ja uzskata, ka šī informācija var pasliktināt slimnieka veselības stāvokli.

No minētās tiesību normas secināms, ka personai ir pienākums saņemt informāciju par savu veselības stāvokli un savas slimības, ja tāda konstatēta, diagnozi.

Tiesa atzīst, ka šādu informāciju persona ir tiesīga saņemt arī izziņas veidā, ko pieteicējs 2004.gada 7.oktorbī, vēršoties ar iesniegumu pie BOVSIA „Psihiatrijas centrs" priekšsēdētāja, arī izmantoja.

[9.1] Likuma „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" (likums bija spēkā, kad pieteicējs pieprasīja izziņu) 8.panta pirmās daļas 2.punktā noteikts, ka valsts vai pašvaldības institūcijai, kas saņēmusi iesniegumu, sūdzību vai priekšlikumu, tas jāreģistrē Ministru kabineta noteikumos paredzētajā kārtībā un jāpieņem viens no lēmumiem, piemēram, 15 dienu laikā atbildēt iesniedzējam, ja iesnieguma, sūdzības vai priekšlikuma izskatīšanai nav nepieciešama papildu pārbaude vai nav jāpieprasa papildu ziņas.

Saskaņā ar šā likuma 3.pantu valsts un pašvaldību institūcijām ir jāpieņem iesniegumi, sūdzības un priekšlikumi, savas kompetences ietvaros un šajā likumā noteiktajos termiņos tie jāizskata, jāpieņem attiecīgs lēmums un jādod iesniedzējam atbilde.

[9.2] Lietā nepastāv strīds, ka GVVA kompetencē bija izsniegt pieteicējam izziņu par viņa veselības stāvokli, jo pieteicējs 2004.gada 7.oktobrī ir konsultējies Psihiatrijas centra ambulatorajā nodaļā.

Tiesa konstatē, ka BOVSIA „Psihiatrijas centrs" valdes priekšsēdētājs 2004.gada 13.oktobrī atbildēja uz pieteicēja 2004.gada 7.oktobra iesniegumu, ka *V.B.* tika atkārtoti konsultēts laika posmā no 1972.gada-1992.gadam. Diagnoze: hipohondriski traucējumi. 2004.gada 25.novembra atbildē uz to pašu iesniegumu GVVA direktors atbildējis, ka diagnoze „Hipohondriskie traucējumi" pēc Starptautiskā, statistiskā slimību un veselības problēmu klasifikatora ietilpst sadaļā „Psihiskie un uzvedības traucējumi". Hipohondriskie traucējumi ir atrodami apakšrubrikā „Neirotiskie, saistītie ar stresu un somatoformie traucējumi". Hipohondriskie traucējumi nav plānprātība. 2004.gada 7.oktobrī BOVSIA „Psihiatrijas centrs" ambulatorās palīdzības nodaļā ārstu komisija izskaidroja, ka *V.B.* var saņemt izziņu par savu psihiskās veselības stāvokli laika posmā no 1978.-1998.gadam. 2004.gada 29.novembra iesniegumā uz to pašu pieteicēja iesniegumu GVVA direktors norādīja, ka *V.G.* (*B.*) GVVA ambulatorās palīdzības nodaļas uzskaitē nav. Pēc arhīva ziņām bija uzskaitē no 1978.-1998.gadam. Diagnoze: hipohondriski traucējumi.

Pieteicēja 2004.gada 7.oktobra iesniegumā norādīts, ka pirms daudziem gadiem vairākas reizes ir vērsies ar sūdzībām pie ārsta *A.*, ka lūdz izdot izziņu par slimības diagnozi ar norādi, vai tā attiecas uz garīgām slimībām, plānprātību, vai nē. 2004.gada 4.oktobrī pēc ārsta *A.* norīkojuma pieteicēju konsultēja psihologs. 2004.gada 7.oktobrī pieteicējs tika konsultēts ārstu komisijā. Pieteicējs lūdz, lai izziņā būtu parakstījušies komisijas ārsti vai arī būtu norādīts, ka pieteicējs 2004.gada 7.oktobrī ir izgājis komisiju. Pieteicējs iesniegumā norādījis, ka izziņai atnāks pakaļ 2004.gada 11.oktobrī.

Izvērtējusi iesnieguma saturu kopsakarā ar BOVSIA „Psihiatrijas centrs" valdes priekšsēdētāja un GVVA direktora atbildēm uz to, tiesa secina, ka pieteicējs pieprasīto izziņu, lai arī vairākās atbildēs, tomēr saņēma. Proti, pieteicējs guva atbildi par slimības diagnozi 1972.-1992.gadā (hipohondriskie traucējumi) un ka tie ir neirotiskie, saistīti ar stresu un somatoformie traucējumi, ka šī diagnoze nav plānprātība. Atbildēs, konkrēti 2004.gada 29.novembra atbildē arī norādīts, ka pašreiz (tas ir, atbildes sniegšanas brīdī) pieteicējs GVVA ambulatorās palīdzības nodaļas uzskaitē nav. Savukārt 2004.gada 25.novembra atbildē norādīts, ka 2004.gada 7.oktobra ārstu komisijā, kur piedalījās dr. *I.Ķ.*, dr. *D.B.*, dr.*A.B.*, pieteicējam tika izskaidrots, kā var saņemt izziņu par veselības stāvokli par laika posmu no 1978.-1998.gadam. Tiesas ieskatā no minētā izriet, ka pieteicējs saņēma izziņu par tiem jautājumiem, kurus viņš bija norādījis 2004.gada 7.oktobra iesniegumā.

[9.3] Tiesas sēdē pieteicējs atzina, ka izziņu saņēma, bet tas jau bija par vēlu, jo izziņu vajadzēja saņemt līdz tiesas sēdei civillietā 2004.gada 25.oktobrī. Izziņa bija nepieciešama jau 2004.gada 13.oktobrī (*sk. tiesas sēdes protokolu, lietas 207.lapa*).

No likuma „Iesniegumu, sūdzību un priekšlikumu izskatīšanas kārtība valsts un pašvaldību institūcijās" 8.panta pirmās daļas 2.punkta izriet, ka atbildei uz pieteicēja iesniegumu bija jābūt sniegtai 15 dienu laikā.

Tiesa secina, ka pēdējā GVVA atbilde uz pieteicēja iesniegumu bija 2004.gada 29.novembrī (informācija par pieteicēja veselības stāvokli atbildes sniegšanas brīdī). Tiesa secina, ka tādējādi GVVA pārkāpa likumā noteikto 15 dienu termiņu atbildes sniegšanai. Atbildei uz iesniegumu pēc būtības bija jābūt sniegtai līdz 2004.gada 22.oktobrim. Līdz šim datumam atbilde izziņas veidā bija sniegta tikai daļēji. Lietas materiālos neatrodas informācija, ka iestādei bija nepieciešams pagarināt termiņu atbildes sniegšanai līdz 30 dienām. Tādējādi tiesa atzīst, ka kopumā iestāde pārkāpa atbildes sniegšanas termiņu par vairāk kā mēnesi. Neskatoties uz minēto, tiesa atzīst, ka

izziņas izsniegšanas termiņa pārkāpums nav tik būtisks, lai par prettiesiskām atzītu pašas izziņas, kuras pieteicējs tomēr saņēma. Pieteicēja arguments, ka viņam izziņa bija nepieciešama līdz 2004.gada 25.oktobrim, nevar būt par pamatu tam, lai esošās izziņas tiesa atzītu par prettiesiskām. Pirmkārt, pieteicējs var lūgt, bet iestādei nebija pienākums izsniegt izziņu ātrāk kā to nosaka tiesību normas. Otrkārt, 2004.gada 7.oktobra iesniegumā nebija norādīts, ka izziņa nepieciešama iesniegšanai tiesai, kas paredzēta 2004.gada 25.oktobrī. Izziņā bija norādīts, ka izziņa nepieciešama iesniegšanai Valsts cilvēktiesību birojā.

[9.4] Tiesa atzīst, ka pieteicējs no GVVA saņēma paša pieteicēja iesniegumam atbilstošas izziņas. Tādējādi tiesa atzīst GVVA rīcību par tiesisku.

[10] Administratīvā procesa likuma 92.pantā noteikts, ka ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 1.pantā noteikts, ka likuma mērķis ir nodrošināt privātpersonai Satversmē un Administratīvā procesa likumā noteiktās tiesības uz atbilstīgu atlīdzinājumu par mantisko zaudējumu vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas tai nodarīts ar valsts pārvaldes iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību. Saskaņā ar šā likuma 4.panta pirmo daļu iestāde zaudējumu var nodarīt ar darbību, izdodot prettiesisku administratīvo aktu vai veicot prettiesisku faktisko rīcību, vai arī ar bezdarbību, ja iestādei bija pienākums rīkoties, bet tā prettiesiski nav rīkojusies.

Tā kā tiesa šā sprieduma 9.punktā atzina par tiesisku GVVA rīcību, izdodot izziņu (vairāku dokumentu veidā), kuru pieprasīja pieteicējs, un ka izziņas saturs atbilda pieteicēja 2004.gada 7.oktobra iesniegumam, nav pamatots pieteicēja atlīdzinājuma prasījums attiecībā par minēto izziņu. Pamatojoties uz minēto, tiesa atzīst, ka pieteikums daļā par atlīdzinājumu saistībā ar GVVA faktisko rīcību, neizsniedzot pieteicēja pieprasīto izziņu, ir noraidāms.

[11] Tālāk tiesai jāpārbauda, vai pamatots ir pieteicēja atlīdzinājuma prasījums saistībā ar MADEKKI 2005.gada 10.maija lēmuma Nr.7-25-V-190 atzīšanu par prettiesisku.

[12] Vērtējot pieteikumu un lietas materiālus kopsakarā, tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka MADEKKI 2005.gada 10.maija lēmums Nr.7-25-V-190 ir prettiesisks administratīvs akts.

Lietā ir strīds par to, vai minētais prettiesiskais administratīvais akts ir nodarījis pieteicējam materiālo, personisko un morālo kaitējumu, kura kompensācija ar iestādes rakstveida atvainošanos uzskatāma par neatbilstošu nodarītā kaitējuma smagumam.

Pieteikumā tiesai pieteicējs prasa piedzīt morālo, finansiālo un veselības kaitējumu 2000 latu apmērā.

[13] Tiesa, pamatojoties uz Administratīvās rajona tiesas 2005.gada 16.novembra spiedumā lietā Nr. A42323405 ietverto motivāciju, konstatē, ka MADEKKI 2005.gada 10.maija lēmuma Nr.7-25-V-190 prettiesiskums izpaudies tajā, ka iestāde pieņēmusi lēmumu atstāt spēkā ārstu konsīlija atzinumu – pēc būtības lēmusi par starplēmumu administratīvajā procesā, kuram nepiemīt galīgā noregulējuma raksturs, un kurš pats par sevi nerada tiesiskas sekas privātpersonai.

Vērtējot lietas apstākļus kopsakarā, tiesa atzīst, ka iestāde, lemjot par ārstu konsīlija atzinumu, kļūdaini pieņēmusi, ka šis dokuments ir administratīvs akts.

Papildus tam tiesa spriedumā (*sk. sprieduma 13.punktu*) atzinusi, ka līdz ar MADEKKI 2005.gada 10.maija lēmuma Nr.7-25-V-190 atcelšanu pieteicēja 2005.gada 7.februāra un 2005.gada 13.janvāra iesniegumi, kurus atbildētājam ir pārsūtījusi Veselības ministrija, ir palikuši neatbildēti.

Tātad atzīstot par prettiesisku lēmumu, par prettiesisku ticis atzīts MADEKKI izlemtais jautājums par atteikumu pieteicējam izsniegt izziņu transportlīdzekļa vadīšanai, un pēc būtības nav palicis izskatīts pieteicēja apstrīdēšanas iesniegums saistībā ar GVVA izsniegtajām izziņām par pieteicēja veselības stāvokli.

[14] Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 6.panta pirmā daļa noteic, ka tiesības uz zaudējuma atlīdzinājumu rodas, ja starp iestādes prettiesisko rīcību un cietušajam nodarīto zaudējumu pastāv tieša cēloņsakarība - objektīva saikne starp iestādes rīcību un tās radītajām laika ziņā sekojošām zaudējumu nodarošām sekām, proti, minētā rīcība rada un nosaka šo seku iestāšanās reālu iespēju un ir galvenais faktors, kas nenovēršami radījis šīs sekas.

Lai konstatētu cēloņsakarību starp pieteicējam nodarīto zaudējumu ar prettiesisko lēmumu, tiesa vispirms pārbauda katru nodarīto zaudējumu esamību, un vai eksistē katra šī zaudējuma cēloniskā sakarība ar prettiesisko lēmumu.

[15] Sākotnēji tiesa pārbaudīs, vai pastāv pamats atlīdzināt pieteicējam morālo kaitējumu Ls 300 apmērā, kā to norādījis pieteicējs 2009.gada 30.decembra pieteikumā Administratīvajai rajona tiesai (*sk. lietas 181.lapa*).

[15.1] Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 9.pants noteic, ka morālais kaitējums šā likuma izpratnē ir fiziskās personas ciešanas, kuras tai izraisījis būtisks šīs personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums. Savukārt šī likuma 11.panta trešā daļa noteic, ka morālā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats uzskatāms par pierādītu, ja ir pierādīts fiziskās personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums, un ka privātpersonai ir pienākums norādīt morālā kaitējuma atlīdzinājuma apmēru.

Vērtējot morālā kaitējuma esamību, morālais kaitējums tiek prezumēts, un attiecīgi morālā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats tiek uzskatīts par pierādītu, ja ir pierādīts personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums.

Ar Administratīvās rajona tiesas spriedumu MADEKKI 2005.gada 10.maija lēmums Nr.7-25-V-190 atzīts par prettiesisku spēku zaudējušu administratīvu aktu. Tādējādi morālā kaitējuma tiesisko pamatu tiesa uzskata par pierādītu.

[15.2] Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.panta pirmā daļa noteic, ka personisko un morālo kaitējumu nosaka atbilstoši aizskarto tiesību un ar likumu aizsargāto interešu nozīmīgumam un konkrētā aizskāruma smagumam, ņemot vērā iestādes rīcības tiesisko un faktisko pamatojumu un motīvus, cietušā rīcību un līdzatbildību**,** kā arī citus konkrētajā gadījumā būtiskus apstākļus. Šī paša panta trešā daļa noteic, ka morālā kaitējuma atlīdzinājumu nosaka apmērā līdz 3000 latiem. Ja nodarīts smags morālais kaitējums, atlīdzinājumu var noteikt apmērā līdz 5000 latiem, bet, ja nodarīts kaitējums dzīvībai vai sevišķi smags kaitējums veselībai, maksimālais atlīdzinājuma apmērs var būt līdz 20000 latiem. Savukārt šī paša panta 4.daļa noteic, ka ja iestāde vai tiesa, izvērtējot konkrētā gadījuma apstākļus, konstatē, ka privātpersonas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums nav smags, morālā kaitējuma patstāvīgs vai papildu atlīdzinājums var būt iestādes rakstveida vai publiska atvainošanās.

Gadījumā, kad administratīvs akts ir atzīts par prettiesisku, ir apsverams jautājums par morālā kaitējuma atlīdzināšanu, ja atlīdzinājums likumā noteiktajā kārtībā

tiek prasīts. Taču minētais apstāklis nenozīmē, ka morālais kaitējums vienmēr ir atlīdzināms naudā *(Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta spriedums lietā SKA-45/2008, 9.punkts)*

Atlīdzinājums var izpausties arī kā atlīdzinājums, kura rezultātā pārkāpuma radītās sekas tiek likvidētas un tiek atjaunota tiesiskā situācija, kāda, visticamāk, būtu bijusi, ja prettiesiskā rīcība nebūtu notikusi.

[15.3] Kā izriet no lietas materiāliem, MADEKKI lēmumu jau atcēla pirms Administratīvās rajona tiesas sprieduma lietā Nr.A42323405, tādējādi atjaunojot tiesisko situāciju, kāda, visticamāk, būtu bijusi, ja prettiesiskā rīcība nebūtu notikusi. Papildus tam MADEKKI rakstveidā atvainojusies pieteicējam par nodarīto morālo kaitējumu.

Tiesas sēdē saistībā ar morālo kaitējumu Ls 300 apmērā pieteicējs norādīja, ka, ja pieteicējs apmierināsies tikai ar mutisku atvainošanos, viņi (atbildētāji) vienmēr tā darīs. Ar morālo kaitējumu Ls 300 apmērā pieteicējs uzskata, ka sodīs iestādes, lai tās vairs tā nerīkojas ar citiem cilvēkiem (*sk. tiesas sēdes protokolu, lietas 208.lapa*).

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir atzinis, ka atlīdzinājums nevar tikt piešķirts ar mērķi sodīt valsti. Tas būtu pretēji Administratīvā procesa likuma 97.pantam, kas noteic, ka atlīdzinājuma apmērs noteicams pēc civiltiesību principiem. Zaudējumu atlīdzināšanas princips civiltiesībās noteic, ka atlīdzinājuma mērķis ir nolīdzināt zaudējumu vai kaitējumu (aizskārumu), bet ne vairāk (*sk. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2009.gada 17.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-505 9.punktu*).

[15.4] Pamatojoties uz lietas materiālos atspoguļotajiem pieteicēja argumentiem kopsakarā ar tiesību normām, tiesa konstatē, ka konkrētajā gadījumā pieteicēja tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums nav smags. Tiesa atzīst MADEKKI rakstveida atvainošanos pieteicējam par samērīgu atlīdzinājumu attiecībā uz morālo kaitējumu, kas nodarīts ar MADEKKI 2005.gada 10.maija lēmumu Nr.7-25-V-190. Tādējādi noraidāms ir pieteicēja lūgums uzlikt par pienākumu atbildētājam atlīdzināt pieteicējam nodarīto morālo kaitējumu Ls 300 apmērā.

[16] Tālāk tiesa pārbaudīs, vai pieteicējam nodarīts personiskais kaitējums Ls 100 apmērā.

[16.1] Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 8.panta pirmā daļa noteic, ka personiskais kaitējums šā likuma izpratnē ir kaitējums, kas ar iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesisku faktisko rīcību nodarīts fiziskās personas dzīvībai, fiziskajai integritātei, veselībai, brīvībai, godam un cieņai, personiskam un ģimenes noslēpumam vai komercnoslēpumam, autortiesībām vai citām nemantiskajām tiesībām vai ar likumu aizsargātajām interesēm.

Personiskā kaitējuma tiesiskais pamats jāpierāda ar Administratīvā procesa likuma noteiktiem pierādīšanas līdzekļiem, bet tā apjoms personai nav jāpierāda. Personai ir pienākums iespēju robežās norādīt visus apstākļus, kas dod pamatu izvērtēt kaitējuma apmēru, bet tai nav jāpierāda personiskā kaitējuma apmērs *(Administratīvais process tiesā. Dr.iur. J.Briedes vispārīgā zinātniskā redakcijā. Rīga: Latvijas Vēstnesis 2008, 299.lpp.)*.

[16.2] Pieteicējs norādījis, ka prettiesiskā MADEKKI lēmuma rezultātā viņam pasliktinājusies veselība. Veselības stāvokļa pasliktināšanos pieteicējs apliecina ar šādiem lietai pievienotiem rakstveida pierādījumiem: 1) 2003.gada 15.novembra Klīniskās slimnīcas „Gaiļezers" izrakstu *(lietas 117.lpp.)*; 2) 2007.gada 2.februāra Klīniskās universitātes slimnīcas „Gaiļezers" izrakstu *(lietas 118.lpp.)*; 3) 2008.gada 6.maija Klīniskās universitātes slimnīcas „Gaiļezers" izrakstu *(lietas 119.lp.)*. Savukārt

no 2009.gada 30.decembra pieteikuma (pieteikuma precizējuma) Administratīvajai rajona tiesai izriet, ka atlīdzinājuma rašanās pamats bija laika periods no 2004.gada 13.oktobra līdz 2005.gada 21.jūnijam jeb psihiatriskā terora periods (*lietas 181.lapa*).

[16.3] Tiesa konstatē, ka minētie rakstveida pierādījumi apliecina pietiecēja fiziskās veselības stāvokli atsevišķos konkrētos laika periodos, taču tie neapliecina, ka pieteicēja veselības stāvoļa pasliktināšanās cēlonis ir tieši psihiatriskā terora periods, kurā ietilpa MADEKKI 2005.gada 10.maija lēmuma Nr.7-25-V-190 pieņemšana. Proti, pieteicējs nav norādījis cēlonisko sakaru starp prettiesisko MADEKKI lēmumu un sekām – veselības pasliktināšanos tieši 2007.gada februārī un 2008.gada maijā.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 96.pantam iesniedzējam ir pienākums savu zināšanu un praktisko spēju robežās darīt visu iespējamo, lai samazinātu savus zaudējumus vai kaitējumu, kā arī darīt iestādei zināmus apstākļus, kurus tai nepieciešams zināt, lai konstatētu attiecīgā publisko tiesību subjekta atbildības pamatu un nodarīto zaudējumu vai kaitējuma apmēru. Ja iesniedzējs šo pienākumu nepamatoti nepilda, vēl, apstrīdot iestādes lēmumu augstākā iestādē vai pārsūdzot to tiesā, viņš uz attiecīgajiem apstākļiem nevar atsaukties.

[16.4] Tā kā pieteicējs nav konkrēti norādījis cēlonisko sakaru starp prettiesisko MADEKKI lēmumu un veselības pasliktināšanos 2007.gada februārī un 2008.gada maijā, nav pamata uzlikt par pienākumu iestādei atlīdzināt personisko kaitējumu Ls 100 apmērā. Tādējādi noraidāms ir pieteicēja prasījums atlīdzināt viņam nodarīto personisko kaitējumu Ls 100 apmērā.

[17] Pieteicējs lūdzis atlīdzināt viņam nodarītos materiālos zaudējumus Ls 1600 apmērā.

[17.1] Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 7.panta pirmā daļa noteic, ka mantiskais zaudējums šā likuma izpratnē ir katrs mantiski novērtējams pametums, kas cietušajam radies ar iestādes prettiesisku administratīvo aktu vai prettiesiskas faktiskās rīcības dēļ. Šī paša panta otrā daļa noteic, ka aprēķinot mantisko zaudējumu, ņem vērā arī neiegūto peļņu, ja cietušais spēj pierādīt, ka notikumu parastās attīstības gaitā peļņa tiktu gūta. Savukārt šī paša panta trešā daļa noteic, ka par mantisko zaudējumu neuzskata laiku un pūles, ko privātpersona veltījusi konkrētās lietas risināšanai.

Šī paša likuma 11.panta pirmā daļa noteic, ka mantiskā zaudējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats un apmērs tiek pierādīts ar Administratīvā procesa likumā noteiktajiem pierādīšanas līdzekļiem.

Iesniedzot pieteikumu tiesā, pieteicējam ir jānorāda konkrēts mantisko zaudējumu apmērs un jāiesniedz attiecīgi pierādījumi. Tātad lietās, kurās pieteicējs prasa atlīdzinājumu par mantiskiem zaudējumiem, pieteicēja pienākums ir pierādīt zaudējumu apmēru (līdzīgi kā civilprocesā) – nepietiek tikai ar pieteicēja paskaidrojumiem, ka radīti mantiskie zaudējumi. *(Administratīvais process tiesā. Dr.iur. J.Briedes vispārīgā zinātniskā redakcijā. Rīga: Latvijas Vēstnesis 2008, 298.lpp.).*

Vērtējot tiesību normas kopsakarā lietas materiālos esošajiem pierādījumiem, tiesa konstatē, ka konkrētajā gadījumā pieteicējs ar mantiskajiem zaudējumiem domājis negūto peļņu.

[17.2] Pieteicējs pieteikumā minējis, ka viena pieteicēja darba stunda būvniecības ekspertīzē tiek novērtēta Ls 50 apmērā, ko noteikusi Latvijas būvinženieru savienība. 2009.gada 30.decembra pieteikumā (pieteikuma precizējumā) Administratīvajai rajona tiesai pieteicējs norādījis, ka laika posmā no 2004.gada

13.oktobra līdz 2005.gada 21.jūnijam pieteicējam bija potenciāla iespēja nopelnīt Ls 39 600, praktiska iespēja nopelnīt Ls 7434, bet pieteicējs pieprasa tikai Ls 1600.

[17.3] Vērtējot lietai pievienotos pieteicēja mantiskos zaudējumus apliecinošos rakstveida pierādījumus, tiesa konstatē, ka lietas materiāliem pievienots 2004.gada 2.septembra uzņēmuma līgumu Nr.3 *(lietas 101. – 104.lpp.)*, kur paredzētā atlīdzība ir kopā Ls 1200. Lietai pievienots pieteicēja 2004.gada 26.oktobra iesniegums *(lietas 105. – 106.lpp.)*, kur pieteicējs atsakās no iepriekš minētā uzņēmuma līguma izpildes, jo pieteicējam būs jāpatērē laiks pret viņu plānotās noziedzīgās afēras, ko organizē divi tiesneši, prokurors un bāriņtiesas pārstāvis pret pieteicēju, novēršanai.

Tiesa nekonstatē, ka zaudējumi, kas pieteicējam radušies sakarā ar atteikšanos no uzņēmuma līguma izpildes, ir saistāmi ar prettiesisko MADEKKI lēmumu. Pirmkārt, MADEKKI lēmums vēl nebija pieņemts, kad pieteicējs atteicās no uzņēmuma līguma. MADEKKI lēmuma būtība bija pārbaudīt GVVA atteikuma izsniegt izziņu transportlīdzekļa vadīšanai tiesiskumu. 2004.gada 26.oktobrī pieteicējs vēl nevarēja zināt, kāds būs MADEKKI lēmums – pieteicējam labvēlīgs vai nelabvēlīgs, tiesisks vai prettiesisks. Turklāt iesniegumā, kurā pieteicējs atsakās no uzņēmuma līguma izpildes, pieteicējs raksta par pret viņu plānotu noziedzīgu afēru sakarā ar rīcībspējas atņemšanu. Tādējādi tiesa nekādi nesaskata saikni starp prettiesisko MADEKKI lēmumu un no uzņēmuma līguma negūto peļņu Ls 1200 apmērā.

[17.4] Pieteicējs lietai pievienojis SIA „Tectum" paziņojumu par algas nodokli, no kura redzams, ka pieteicējam laika posmā no 2007.gada 1.marta līdz 2007.gada 30.martam izmaksāta darba alga Ls 1801,89 (*lietas 182.lapa*). Līdzīgs paziņojums par algas nodokli pievienots no SIA „Eiropas partneri", kur laikā no 2007.gada 16.janvāra līdz 2007.gada 5.martam pieteicējam izmaksāta darba alga Ls 360 apmērā (*lietas 183.lapa*). Rīgas Tehniskā universitāte pieteicējam izmaksājusi darba algu Ls 400 par laiku no 2007.gada 1.februāra līdz 2007.gada 15.februārim (*lietas 184.lapa*).

Tiesa konstatē, ka minētie algas nodokļa paziņojumi neattiecas uz periodu, kur materiālas sekas pieteicējam varēja radīt prettiesiskais MADEKKI 2005.gada 10.maija lēmums.

[17.5] Tiesa noskaidroja, ka pieteicējs laikā no 2004.gada 13.oktobra līdz 2005.gada 21.jūnijam strādāja SIA „*/Nosaukums/*" un SIA „*/Nosaukums/*" (no 2005.gada 1.jūnija) (*lietas 192.lapa*). Pieteicējs tiesai iesniedza SIA „*/Nosaukums/*" izziņu, ka par 2004.gada oktobri, novembri un decembri pieteicējs saņēma Ls 462,02, bet par 2005.gada janvāri, februāri, aprīli un jūniju – Ls 504,18 (*lietas 204.lapa*). Pieteicējs 2010.gada 3.martā tiesai iesniedza arī paskaidrojumu, kurā norādīja, ka pēc psihiatriskā terora beigām pieteicējs nopelnīja vairāk (*lietas 203.lapa*). Tiesa secina, ka minētās izziņas apliecina, ka pieteicējs bija spējīgs strādāt, un apliecina konkrētus ienākumus konkrētā laika periodā, bet neapliecina, ka pieteicējs noteikti būtu saņēmis vairāk, ja netiktu pieņemts pārsūdzētais lēmums. Atlīdzība par darbu var būt mainīgs lielums, kas redzams arī no SIA „*/Nosaukums/*" tiesai atsūtītās informācijas, ka pieteicējs strādāja, pamatojoties uz darba līgumu, un algu saņēma atbilstoši faktiski patērētajam darbu izpildes laikam (*lietas 198.lapa*). Šajā informācijā norādīts, ka pieteicējs ar savu izglītību un pieteicējam izsniegto būvprakses sertifikātu spēj veikt darbus ar augstu sarežģītības pakāpi. Taču lietā nav pierādīts, ka periodā, par kuru pieteicējs prasījis zaudējumu atlīdzību, pastāvētu, piemēram, vienošanās, projekti, kurus pieteicējam vajadzēja izpildīt, bet kurus nevarēja izpildīt MADEKKI 2005.gada 10.maija lēmuma dēļ.

Turklāt pieteicējs visos savos pieteikumos un sūdzībās gan iestādēm, gan tiesai norādījis, ka periods, par kuru pieteicējs prasījis zaudējumu atlīdzināšanu, ir saistīts ar tiesnešu, prokurora un bāriņtiesas mēģinājumiem nosūtīt pieteicēju uz tiesu psihiatrisko

ekspertīzi. Tādējādi pat tad, ja atzītu, ka šāda tiesnešu, prokuroru un bāriņtiesas rīcība ir ļaunprātīgi vērsta pret pieteicēju un tās dēļ pieteicējs pilnvērtīgi nevarēja strādāt un nopelnīt tik, cik pieteicējs vēlējās, tiesa nesaskata, ka pieteicēja negūtā peļņa būtu saistīta ar MADEKKI 2005.gada 10.maija lēmumu vai GVVA atteikumu izsniegt izziņu transportlīdzekļa vadīšanas tiesību saņemšanai. Savukārt GVVA rīcību, izsniedzot pieteicējam izziņu par pieteicēja veselības stāvokli, tiesa atzina par tiesisku, tādējādi nav pamata uzskatīt, ka negūto peļņu pieteicējam radījusi GVVA rīcība, atbildot uz pieteicēja 2004.gada 7.oktobra iesniegumu.

[17.6] Pamatojoties uz iepriekš minētajiem argumentiem, tiesa atzīst, ka pieteicēja prasījums par materiālo zaudējumu atlīdzināšanu Ls 1600 apmērā, ir noraidāms.

[18] Attiecībā par citiem pieteicēja apsvērumiem tiesa norāda tālāk minētos argumentus.

[18.1] Tiesa atzīst par nepamatotiem pieteicēja pieteikumā ietvertos argumentus, ka iestādes atteikums izmaksāt atlīdzinājumu par personisku, materiālu un morālu kaitējumu Ls 2000 apmērā ir nepamatots, jo MADEKKI darbinieki un personīgi MADEKKI vadītāja ir pieļāvuši nolaidību un noziedzīgu rīcību, par ko atbildība paredzēta Krimināllikuma 300., 302., 318., 319. pantā, kā arī, ka MADEKKI rakstveida atvainošanās ir apstiprinājums faktam, ka MADEKKI eksperte ir pastrādājusi kriminālnoziegumu. Tiesai nav iesniegti pierādījumi, kas apstiprina minētos pieteicēja apgalvojumus, kā arī no lietā esošajiem materiāliem tas neizriet.

[18.2] Pieteicēja arguments, ka MADEKKI 2005.gada 10.maija lēmums Nr.7-25-V-190 ir apzināti ļaunprātīgs un nelikumīgs, ko apstiprina Administratīvās rajona tiesas 2006.gada 16.novembra lēmums lietā Nr.42323405, kā arī 2006.gada 1.augusta lēmums lietā Nr.42439006, kas uzliek MADEKKI par pienākumu izdot administratīvo aktu mēneša laikā, ir nepamatots. Proti, Administratīvā rajona tiesa minētajā spriedumā ir tikai konstatējusi, ka MADEKKI 2005.gada 10.maija lēmums ir prettiesisks, bet nav konstatējusi, ka prettiesisks lēmums ir pieņemts apzināti un ļaunprātīgi.

[18.3] Pārējos pieteikumā ietvertos argumentus tiesa atzīst par nebūtiskiem tieši attiecībā uz jautājumu par zaudējumu atlīdzināšanu, tādēļ nevērtē. Turklāt šajos argumentos ir izteikts vai nu pieteicēja personīgais viedoklis, ka iestādes amatpersonas ir melojušas, vai arī argumenti par pieteicējam nozīmētās tiesu psihiatriskās ekspertīzes tiesiskumu, kas ir civilprocesa ietvaros, nevis administratīvā procesa ietvaros risināms jautājums.

[19] Pamatojoties uz visiem augstāk minētajiem apstākļiem, tiesa atzīst, ka atbildētāja ir pamatoti un tiesiski pieņēmusi lēmumu, ar kuru noraidīts *V.B.* prasījums par mantisko zaudējumu un personiskā kaitējuma atlīdzināšanu, un izteikta rakstiska atvainošanās par MADEKKI rīcības rezultātā nodarīto morālo kaitējumu, jo no lietā esošajiem faktiskajiem apstākļiem nav konstatējams pamats pretēja lēmuma pieņemšanai.

[20] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 91.panta trešo daļu privātpersona, kura uzskata, ka iestādes sniegtā izziņa nav pareiza, var vērsties iestādē ar iesniegumu par pareizas izziņas izdošanu. Ja iestāde iesniedzēja lūgumu neapmierina, iesniedzējs var apstrīdēt un pārsūdzēt šo iestādes lēmumu kā administratīvo aktu. Administratīvās rajona tiesas nolēmums lietā par iestādes sniegto izziņu, izziņas nesniegšanu vai atteikumu sniegt izziņu nav pārsūdzams.

Administratīvā procesa likuma 93.panta ceturtā daļa nosaka, ka prasījumu atlīdzināt zaudējumu vai kaitējumu, kas nodarīts ar tādu administratīvo aktu vai faktisko rīcību, kurai likumā noteikta īpaša pārsūdzēšanas kārtība, izskata tādā pašā kārtībā, kāda noteikta attiecīgā administratīvā akta vai faktiskās rīcības izskatīšanai tiesā.

Tā kā konkrētajā gadījumā pieteicējs lūdz tiesu izmaksāt atlīdzinājumu par iestāžu atteikumiem izsniegt viņa pieprasītās izziņas, Administratīvās rajona tiesas nolēmums šajā lietā nav pārsūdzams.

Rezolutīvā daļa

Ņemot vērā iepriekš konstatēto un pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. – 251.pantu, 91.panta trešo daļu un 93.panta ceturto daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

noraidīt *V.B.* pieteikumu par Medicīniskās aprūpes un darbspējas kvalitātes kontroles inspekcijas 2006.gada 30.augusta lēmuma Nr.7-25-V-763/4782 atcelšanu un materiālā, morālā un personiskā kaitējuma Ls 2000 apmērā atlīdzināšanu.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesnese I.Meldere